

Inni uczestnicy postępowania: Helsingin yliopiston apteekki, Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus FIMEA

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 49 TFUE, dotyczący swobody przedsiębiorczości w rozumieniu prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu przepisów lääkelaki (fińskiej ustawy o lekach) w sprawie systemu zezwoleń na prowadzenie apteki na tej podstawie, że warunki utworzenia oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach różnią się od warunków mających zastosowanie do aptek prywatnych w następującym zakresie:

a) Na podstawie zezwolenia wydanego przez Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus (centralny urząd ds. rozwoju i bezpieczeństwa sektora farmaceutycznego, zwany dalej „FIMEA”) zgodnie z § 52 akapit pierwszy fińskiej ustawy o lekach może być utworzony oddział apteki prywatnej na obszarze, który ze względu na nieznaną liczbę ludności nie spełnia minimalnych warunków ramowych wymaganych dla samodzielnej apteki, lecz w którym konieczne jest istnienie apteki ze względu na zaopatrzenie w leki; prywatny farmaceuta może prowadzić najwyżej trzy oddziały na podstawie zezwolenia wydanego oddzielnie dla każdego z nich. Oddział apteki uniwersytetu w Helsinkach może natomiast zostać utworzony na podstawie zezwolenia wydanego oddzielnie przez FIMEA na podstawie § 52 akapit trzeci fińskiej ustawy o lekach, przy czym ustawa lub inne przepisy krajowe nie ograniczają oceny w odniesieniu do wydania tego zezwolenia w inny sposób niż poprzez ustanowienie limitu 16 oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach.

b) W celu określenia lokalizacji oddziału apteki prywatnej FIMEA uwzględnia lokalizację apteki. Nie istnieje analogiczna zasada dla lokalizacji oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach, które zostały utworzone w różnych miejscach w Finlandii.

2) Jeżeli w świetle odpowiedzi na powyższe pytania Trybunał uzna, że art. 49 TFUE sprzeciwia się systemowi zezwoleń na prowadzenie oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach, sąd krajowy zadaje jeszcze następujące pytania prejudycjalne:

a) Czy ograniczenie swobody przedsiębiorczości dokonywane przez system zezwoleń na prowadzenie oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach może być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, które są niezbędne i proporcjonalne oraz wynikają ze szczególnych zadań apteki uniwersytetu w Helsinkach w zakresie kształcenia farmaceutycznego i zaopatrzenia w leki, biorąc pod uwagę okoliczność, że żadne odpowiednie szczególne zadania nie są przypisane oddziałom tej apteki?

b) Czy ze wskazanych powyżej szczególnych zadań, nałożonych ustawą na aptekę uniwersytetu w Helsinkach wynika, że apteka ta może być uważana za przedsiębiorstwo, któremu powierzono usługi w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 TFUE, a jeśli tak, to czy rzeczzone postanowienie TFUE pozwala na odstępstwo, w odniesieniu do oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach, od wymogów w zakresie uprzednich zezwoleń administracyjnych wynikających z orzecznictwa Trybunału oraz z art. 49 TFUE, biorąc pod uwagę okoliczność, że żadne odpowiednie szczególne zadania nie są przypisane oddziałom apteki uniwersytetu w Helsinkach?

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2011 r. — Komisja przeciwko Irlandii

(Sprawa C-85/11)

(2011/C 145/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), w ten sposób, że zezwoliła, ażeby podmioty niebędące podatnikami podatku VAT mogły być członkami grupy podatkowej VAT (traktowanej jako jeden podatnik dla potrzeb podatku VAT);

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ze względów praktycznych, a także w celu zwalczania ewentualnych nadużyć dyrektywa o podatku VAT zezwala państwom członkowskim na traktowanie dwóch lub więcej podatników jako jednego podatnika. Komisja twierdzi, że dyrektywa nie zezwala państwom członkowskim na włączanie do takiej grupy podmiotów niebędących podatnikami, co prowadzi do

rozszerzenia praw i obowiązków podatników podatku VAT na takie podmioty. Przepisy irlandzkie, które zezwalają na włączanie podmiotów niebędących podatnikami do grup podatkowych VAT, są więc niezgodne z dyrektywą.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2011 r. — Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-86/11)

(2011/C 145/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal, pełnomocnik)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), w ten sposób, że zezwoliło, ażeby podmioty niebędące podatnikami podatku VAT mogły być członkami grupy podatkowej VAT (traktowanej jako jeden podatnik dla potrzeb podatku VAT);
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ze względów praktycznych, a także w celu zwalczania ewentualnych nadużyć dyrektywa o podatku VAT zezwała państwom członkowskim na traktowanie dwóch lub więcej podatników jako jednego podatnika. Komisja twierdzi, że dyrektywa nie zezwala państwu członkowskim na włączanie do takiej grupy podmiotów niebędących podatnikami, co prowadzi do rozszerzenia praw i obowiązków podatników podatku VAT na takie podmioty. Przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo, które zezwalają na włączanie podmiotów niebędących podatnikami do grup podatkowych VAT, są więc niezgodne z dyrektywą.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-336/08 Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 1 marca 2011 r. przez Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG

(Sprawa C-98/11 P)

(2011/C 145/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG (przedstawiciele: G. Hild, R. Lange, adwokaci)

Dругa strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-336/08 i obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostaje wniesione od wyroku Sądu, w którym Sąd oddalił skargę wnoszącego odwołanie o stwierdzenie nieważności Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 11 czerwca 2008 r., odrzucającej zgłoszenie trójwymiarowego znaku towarowego przedstawiającego zajęcia z czekolady z czerwoną wstążeczką.

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie powołuje się na naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

Jeżeli chodzi o pierwszy zarzut związany z oceną charakteru odróżniającego, ani ocena OHIM, ani też ocena prawna dokonana przez Sąd nie spełniają wymogów prawa, ponieważ obydwie decyzje zostały wydane w oparciu o przypuszczenia. OHIM przyjął, że stwierdzenie, iż zajęcie z czekolady stanowi typową formę związaną ze Świętami Wielkanocnymi jest prawdziwe we wszystkich państwach członkowskich Unii i że jest to bezsporne. Okoliczność ta nigdy nie była jednak bezsporna. Wnoszący odwołanie kwestionował to stwierdzenie w oparciu o obszerną argumentację merytoryczną. OHIM i Sąd miały obowiązek ustosunkowania się do tego na potrzeby dokonania oceny zgodnie z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94. Następnie Sąd doszedł do wniosku, że użycie złotej folii dla zajęcia z czekolady jest na rynku powszechne, mimo iż w wyroku wskazane zostały jedynie trzy inne produkty zawinięte w złotą folię. Tak niewielka liczba produktów nie może zdaniem wnoszącego odwołanie prowadzić do tego, aby cecha ta została uznana za „powszechną na rynku”.